

Sygn. akt VI Ka 604/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2022 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Elżbieta Kosecka - Sobczak

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Popławska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Elblągu Beaty Kichner- Andrzejewskiej

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2022 r. w Elblągu sprawy

1) A. B. (1) c. R. i T. ur. (...) w E.

2) Z. L. (1) c. S. i S. ur. (...) w R.

oskarżonych o czyny z art. 286 § 1 kk i innych

z powodu apelacji oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 21 września 2021 r. sygn. akt VIII K 1063/20

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 604/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Elblągu z 21 września 2021r. o sygn. akt VIII K 1063/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

**STANOWISKO SĄDU
ODWOŁAWCZEGO WOBEC**

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mogących mieć wpływ na jego treść	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Prokurator, zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść obu oskarżonych, wyrokowi temu postawił zarzut błędu w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że Z. L. (1) wykonywała rzeczywistą i samodzielną działalność gospodarczą pod firmą (...), a tym samym była podatnikiem podatku VAT zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (ustawa VAT), co upoważniło ją do wystawienia 20 faktur na rzecz (...) A. B. (1) z/s w E., które to deklaracje zostały ujawnione w deklaracjach podatkowych obu przedsiębiorstw oraz służyły zawyżeniu i obniżeniu podatku naliczonego w obu przedsiębiorstwach, podczas gdy Z. L. (1) nie prowadziła samodzielnej działalności gospodarczej, gdyż działalność tą jedynie firmowała swoimi danymi nie prowadząc jej samodzielnie, a tym samym wystawiając faktury wystawiła je w sposób nierzetelny tj. niezgodnie ze stanem rzeczywistym. Stawiając taki zarzut prokurator wniósł o uchylene orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Elblągu.</p>		

Przystępując do oceny apelacji oskarżyciela publicznego na wstępie należy zaznaczyć, że w myśl art. 434 kpk sąd odwoławczy może orzec na niekorzyść oskarżonych tylko w granicach zaskarżenia wynikającego z wniesionego w tym kierunku środka odwoławczego. Ponadto zakaz orzekania na niekorzyść odnosi się do odpowiedzialności karnej oskarżonych za określony zarzucany im czyn o wskazanym w zarzucie opisie i kwalifikacji prawnej.

W realiach niniejszej sprawy obie oskarżone zostały oskarżone o popełnienie przestępstw zakwalifikowanych z art. 286§1 kk (Z. L. w formie pomocnictwa z art. 18§3 kk) w zb. z art. 271§1kk i art.273 kk w zb. z art. 56§2kks, art. 62§2kks i art. 76§2kks w zw. z art. 6§2kks w zw. z art. 7§1kks w zw. z art. 11§2kks w zw.z art. 12 kk w zw. z art. 8§1kks. Sąd odwoławczy był więc zobowiązany do tego by ustalić czy zarzut i argumenty z apelacji przekonują, że oskarżone popełniły takie czyny jakie zostały zawarte w zarzutach z a/o, w sytuacji, gdy skarżący prokurator wnosząc o uchylenie orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Elblągu nie przedstawił postulatów by opisy te czy kwalifikacje zmodyfikować.

Przy czym należy też zauważyć, że same zarzuty zostały sformułowane dość nieudolnie, kwalifikacje prawne zarzutów postawionych oskarżonym zawierają wiele różnych przepisów i z kodeksu karnego i z kodeksu karnego skarbowego, natomiast ich opisy nie odpowiadają dokładnie wszystkim znamionom przestępstw wykorzystanych w zaproponowanej kwalifikacji. W

ocenie sądu odwoławczego z samych opisów czynów z a/o wynika, że A. B. i Z. L. zarzucono podanie nieprawdy Naczelnikowi US w E. na tle posłużenia się nierzetelnymi fakturami VAT na zakup usług i materiałów budowlanych, które nie dokumentowały rzeczywistego przebiegu zdarzeń gospodarczych (które stwierdzały czynności, które faktycznie nie miały miejsca) pomiędzy (...) Z. L. (1) a (...) A. B. (1), przez co uszczuplono podatek VAT w łącznej kwocie 120.501,00zł.

Dlatego materiał dowodowy zgromadzony w sprawie – w sytuacji wniesienia apelacji na niekorzyść oskarżonych-należało ocenić pod kątem tego czy oskarżone popełniły czyny wynikające z opisu z zarzutów a także czy zarzuty i argumenty z apelacji prokuratora za tym przemawiają. W opisach tych nie wskazano zaś wprost i wyraźnie, że nierzetelność faktur obejmuje czynności, które nie zostały wykonane przez podatnika Z. L., a więc osobę działającą samodzielnie, jak to ujął w uzasadnieniu apelacji skarżący.

Tymczasem Prokurator stawiając zarzut błędu w ustaleniach faktycznych uzasadnił go głównie tym, że w niniejszej sprawie należało przede wszystkim ustalić czy faktury obejmowały czynności wykonane przez podatnika Z. L. i czy Z. L. była podatnikiem podatku VAT wskazanym w art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (w skrócie ustawy VAT). W przepisie art. 15 ust. 1 ustawy VAT wskazano, że podatnikami są osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne, wykonujące samodzielnie działalność gospodarczą, o której

mowa w ust. 2, bez względu na cel lub rezultat takiej działalności. Przy czym taki sposób zdefiniowania podatnika podatku VAT wykonującego działalność gospodarczą na potrzeby ustawy VAT nie zawiera wymogu prowadzenia działalności na własny rachunek i we własnym imieniu.

Trzeba skarżącemu wskazać, że już Sąd odwoławczy uchylając poprzedni wyrok sądu I instancji i przekazując sprawę do ponownego rozpoznania wskazał w pisemnym uzasadnieniu, że przepisy ustawy VAT na swój własny użytek definiują pojęcie działalności gospodarczej prowadzonej przez podatnika VAT i nie można utożsamiać działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy VAT z działalnością gospodarczą, o której mowa w prawie działalności gospodarczej. A z tego wynika, że sąd odwoławczy uchylając zaskarżony wyrok zaakceptował iż Z. L. by być podatnikiem VAT w myśl art. 15 nie musiała prowadzić działalności gospodarczej w sposób przywołany w apelacji prokuratora a zdefiniowany w art. 3 ustawy z 6 marca 2018r. Prawo przedsiębiorców (gdzie w art. 3 tej ustawy wskazano, że działalnością gospodarczą jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły), przy czym należy też podkreślić, że w czasie czynów zarzucanym oskarżonym to obowiązywała inna ustawa niż ta z 6 marca 2018r. tj. ustawa z 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej, gdzie w art. 2 definiowano działalność gospodarczą nieco odmiennie niż w art. 3 ustawy z 6 marca 2018r. (w art. 2 ustawy z 2 lipca 2004r. wskazano bowiem iż działalnością gospodarczą jest

zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły, a więc nie wskazywano w stanie prawnym obowiązującym w czasie czynów by działalność ta musiała być „wykonywana we własnym imieniu”). Ponadto sąd odwoławczy uchylając poprzedni wyrok sądu I instancji zaznaczył też, że nie będzie także na gruncie VAT znajdować zastosowania definicja działalności gospodarczej sformułowana w Ordynacji podatkowej ani tym bardziej zawarta w przepisach ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Natomiast pojęcie samodzielności użyte w art. 15 ustawy VAT oznacza zdolność do prowadzenia działalności na własny rachunek oraz podejmowania ryzyka gospodarczego, oznacza niezależność i brak podległości. Stąd pojęcie o którym mowa w art. 15 ust. 1 ustawy VAT, należy rozpatrywać nie w odniesieniu do – wskazanego przez prokuratora z przytoczeniem poglądu z Komentarza do Prawa przedsiębiorców- „samodzielnego organizowania i wykonywania działalności”- ale w kontekście normy art. 15 ust. 3 tej ustawy, który wskazuje, jakiego rodzaju czynności ustawodawca nie uznaje za samodzielnie wykonywaną działalność gospodarczą. Z art. 15 ust. 3 tej ustawy wynika zaś, że poza zakresem opodatkowania podatkiem od towarów i usług znalazły się czynności wykonywane w ramach stosunków pracowniczych oraz stosunków zbliżonych do pracowniczych, w których występuje element podporządkowania wykonawcy tych

czynności względem podmiotu zlecającego ich wykonanie co do warunków ich wykonywania, a odpowiedzialność wobec osób trzecich za te czynności obciąża zlecającego. Powodem wyłączenia tych czynności z zakresu opodatkowania VAT jest brak przesłanki niezależności ich wykonywania, co wyklucza uznanie ich za samodzielnie wykonywaną działalność gospodarczą, o której mowa w art. 15 ust. 1 ustawy VAT. Stąd to właśnie zapisy art. 15 ust. 3 ustawy VAT stanowiące unormowania określające od strony negatywnej zakres pojęcia „samodzielnie wykonywanej działalności gospodarczej” należy brać pod uwagę na potrzeby oceny pojęcia samodzielności użytego w art. 15 ust. 1 ustawy VAT. Trzeba wskazać, że istotne dla określenia samodzielności w rozumieniu art. 15 ust. 1 ustawy VAT nie jest też potoczne czy leksykalne rozumienie tego pojęcia jako „danie sobie rady bez pomocy innej osoby”, ale należy je interpretować przez pryzmat całego art. 15 ustawy VAT oraz tego kto ponosi ryzyko ekonomiczne tej działalności, a osobą taką była Z. L..

Sąd odwoławczy uchylając poprzedni wyrok sądu I instancji wskazał też na wiele wątpliwości dot. tego czy Z. L. jako krawcowa, nie znająca specyfiki branży budowlanej, rozpoczynając działalność gospodarczą, to mogła przedstawić -i to w okresie gdy A. B. (1) już rozpoczęła wykonywanie prac ziemnych przygotowawczych pod budowę hali- kosztorys i ofertę na wybudowanie tej hali; tego że ostatecznie oferta ta jako najtańsza została zaakceptowana przez A. B. (1); że realnie budową hali z ramienia firmy Z.L. zawiadował M. B. (1). Faktycznie bowiem

ten ostatni – co zauważa też skarżący-nie mógł tej budowy prowadzić we własnym imieniu z powodu zakazu powiązań osobowo-kapitałowych, gdyż gdyby to uczynił, to inwestycja zostałaby pozbawiona dofinansowania- premii technologicznej będącej refundacją poniesionych wydatków. Jednak należy ocenę okoliczności wynikających z przeprowadzonych w niniejszej sprawie dowodów odnieść nie do naruszenia warunków uzyskania takiego dofinansowania (do czego nawiązuje w uzasadnieniu apelacji skarżący), ale ściśle do opisu zarzutów postawionych w tej sprawie obu oskarżonym. Tym bardziej, że A. B. (1) została już prawomocnie skazana w spr. (...)SO w E.za czyn z art. 286§1kk w zb. z art.294§1kk polegający na przedłożeniu do rozliczenia dotacji faktur dokumentujących wykonanie poszczególnych etapów inwestycji przy zatajeniu, że osoba powiązana z nią osobowo i rodzinnie tj. M. B. (1) brał faktyczny udział w procesie budowlanym prowadzonym przez głównego wykonawcę inwestycji firmę (...) Z.L. będąc pełnomocnikiem tej firmy i wykonując w jej imieniu faktyczne czynności w ramach procesu budowlanego, co miało istotny wpływ na uzyskanie wsparcia finansowego w postaci dotacji. Nastąpiło więc już prawomocne „rozliczenie” karne A. B. (1) za czyn przypisany jej wyrokiem w sprawie (...) i okoliczności odnoszące się do tamtego czynu przytaczane w uzasadnieniu apelacji prokuratora, nie mają już pierwszorzędного znaczenia dla rozpoznania rozpoznawanej sprawy. Bowiem w niniejszej sprawie – co wynika z opisu zarzutów-chodziło o to czy oskarżone posłużyły się

nierzetelnymi fakturami VAT w ilości 20 sztuk na zakup usług i materiałów budowlanych, które nie dokumentowały rzeczywistego przebiegu zdarzeń gospodarczych (które by stwierdzały czynności, które faktycznie nie miały miejsca), przez co uszczuplono podatek VAT w łącznej kwocie 120.501,00zł. A w odniesieniu do takich zarzutów sąd I instancji wydając zaskarżony wyrok słusznie wskazał powody dla których same okoliczności dotyczące braku zawodowego doświadczenia Z. L. w branży budowlanej czy zbieg czasowy założenia przez nią działalności i budowy hali przez A. B. (z wykorzystaniem dofinansowania, co zostało w zakresie tej okoliczności osądzone w spr. (...) SO w E., gdzie nadużycie powiązano nie z samym faktem działania M.B. za Z. L. ale z tym że M. B. nie mógł budowy hali podlegającej dotacji prowadzić z powodu zakazu powiązań osobowo-kapitałowych) nie powodowały, że nie mogła ona prowadzić działalności pod firmą (...) przez ustanowionego pełnomocnika

Analiza dowodów z niniejszej sprawy wskazuje natomiast na to, że doszło do dostawy usług i towarów wskazanych w kwestionowanych fakturach, mimo, że czyniono to np. za pośrednictwem podwykonawców. Jednocześnie nie wykazano też by wskazane w fakturach wartości były znacząco zawyżone czy zaniżone, by nie doszło do zapłaty kwot tam wskazanych, a tym samym by wystawiano nierzetelne faktury w ujęciu przedstawionym w zarzutach postawionych oskarżonym, a więc takie które nie dokumentowały ujętego w zarzutach „rzeczywistego przebiegu zdarzeń gospodarczych” czy stwierdzały czynności „które faktycznie nie miały miejsca”

i nie mogły być uwzględnione w deklaracjach VAT i przy rozliczeniach tego podatku.

Należy też zauważyć, że w niniejszym postępowaniu nie wykazano ponad wszelką wątpliwość, że Z. L. nie podejmowała żadnych, nawet ogólnych decyzji o podjęciu danej inwestycji w zakresie prowadzonej działalności. Sąd nie mógł bowiem skorzystać z relacji oskarżonych składanych w innych postępowaniach w charakterze świadków (gdy kontrolująca ich firmy w zakresie podatku VAT M. B. w złożonych zeznaniach w niniejszej sprawie wnioskowała w oparciu o takie zeznania Z. L. złożone w innej sprawie), generalnie zaś w tej sprawie oskarżone nie przyznały się do popełnienia zarzucanych im czynów a Z. L. (1) odmówiła składania wyjaśnień. Składania zeznań w sprawie odmówił też jej pełnomocnik tj. M.B. co powoduje, że nie można było korzystać i z jego wcześniejszych relacji. Natomiast same decyzje wydawane przez organy podatkowe, oparte na materiałach z których sąd nie może skorzystać w postaci zeznań ww osób, z uwagi na tą okoliczność i treść art. 8 kpk, nie wiązały sądu.

A w świetle dowodów, które – uwzględniając zakazy dowodowe – sąd I instancji rozpoznający niniejszą sprawę mógł brać pod uwagę, to nie można było wnioskować, że działalność firmy (...) miała charakter fikcyjny nawet jeżeli działalność Z. L. została wpisana do (...) w grudniu 2013r. tuż przed podpisaniem umowy na roboty budowlane z firmą A.B., skoro (...) prowadziła też – obok sprzedaży towaru i usług na rzecz firmy (...)- inwestycje dla (...) na wykonanie

prac remontowo budowlanych czy budowę domu na rzecz osoby prywatnej, przy czym te ostatnie inwestycje nie były kwestionowane przez Urząd Kontroli Skarbowej (co świadczy o niekonsekwentnym stanowisku organów skarbowych wobec tego samego podmiotu). Nadto w pisemnym uzasadnieniu prawomocnego wyroku w sprawie (...) SO w E. skazującego A.B. za czyn z art. 286§1kk, ale po przerehabilitowaniu zarzutu w stosunku do pierwotnie postawionego w akcie oskarżenia w tamtej sprawie, wskazano, iż „nie oznacza to, że sąd traktuje to przedsiębiorstwo jako fikcyjne zaś faktury dokumentujące transakcje pomiędzy A. B. (1) a (...) jako nierzetelne, gdyż podmiot je wystawiający nie istniał. Otóż istniał. Z. L. (1) w ramach swobody działalności gospodarczej miała prawo zarejestrować działalność gospodarczą o profilu budowlanym (nawet nie mając ku temu wykształcenia) co uczyniła. Zarejestrowała swoją działalność w sposób prawidłowy i ustanowiła pełnomocnika do czego również miała pełne prawo.” I z poglądem takim należy w pełni się zgodzić (nota bene prokurator we wniesionej od wyroku w sprawie (...) apelacji wskazał, że aprobuje prawidłowo poczynione przez sąd ustalenia faktyczne, a zarzuty podniósł tylko w zakresie rozstrzygnięć o karze i kosztach sądowych; ustalenia te zaaprobował też Sąd Apelacyjny w G. nie uwzględniając apelacji prokuratora i obrońcy oskarżonej). Nie ma też znaczenia czy Z. L. zdecydowała się założyć działalność gospodarczą za namową M.B. i jaka była jej motywacja (przy czym ta okoliczność nie mogła zostać dokładnie ustalona w tej sprawie wobec braku relacji osób,

które mogłyby wprost wypowiedzieć się w tym temacie), skoro dana osoba fizyczna rozpoczynając taką działalność pod własną firmą, nawet nie mając umiejętności czy wiedzy w obszarze dotyczącym podjętej działalności gospodarczej, nie dysponując parkiem maszynowym czy pracownikami (gdy nie było zabronione wynajęcie podwykonawców czy potrzebnych maszyn a także ustanowienie pełnomocnika dysponującego wiedza do nadzorowania prac budowlanych czy innych czynności) tym samym decydowała się ponosić ryzyko ekonomiczne i odpowiedzialność majątkową oraz podatkową za sprawy tej firmy (w tym nawet za działania osoby, którą posługiwała się przy prowadzeniu działalności gospodarczej tj. pełnomocnika). I nawet jeżeli działalność ta powstała by obejść zapis w umowie o uzyskanie dotacji, to jednak (...) Z. L. działalność faktycznie prowadziła, wykonywała prace przez podwykonawców i sprzedawała towary i usługi nie tylko na rzecz firmy (...), ale i prowadziła niekwestionowane inwestycje dla (...) na wykonanie prac remontowo budowlanych czy budowę domu na rzecz osoby prywatnej. A w świetle tego nie można zgodzić się z argumentem z apelacji, że podmiot – (...) Z. L. został założony tylko po to by móc wystawiać faktury ujęte w zarzutach, co miało według skarżącego przesądzać o zaistnieniu faktur nierzetelnych . Oczywiście jest bowiem, że gdy doszło do faktycznej sprzedaży towarów i usług- co dotyczy czynności wynikających z faktur wymienionych w a/o, a co potwierdzili świadkowie z których zeznań skorzystano w sprawie w osobach np. podwykonawców,

oferentów czy co wynika z treści opinii- to mogły być wystawiane przez jej firmę faktury VAT, nawet gdy inne osoby czy podmioty miały kontakt przy sprzedaży towarów czy wykonywaniu usług tylko z pełnomocnikiem Z. L..

Prokurator w apelacji powołał się też na pogląd z wyroku WSA w G. z 20 lutego 2020r. w spr.(...) a definiujący fakturę nierzetelną „podmiotowo” jako taką za którą podaża towar, dostawy zostały dokonane, ale dostawcą nie był podmiot określony w fakturach, ale stan faktyczny w ramach którego sąd ten wyraził taki pogląd nie jest tożsamy ze stanem faktycznym z niniejszej sprawy, WSA w G. rozpoznawał bowiem status faktur, które miały obrazować nabycie w 2012r. środków trwałych od (...), gdy podatnik ten został wykreślony w 2004r. z rejestru czynnych podatników VAT, ostatnią deklarację złożył do urzędu skarbowego za czerwiec 2001r. i zachodziły wątpliwości co do tego czy w takich okolicznościach miał on prawo wystawiać faktury z naliczonym podatkiem VAT, ponadto faktury odnosiły się do nowych maszyn gdy w rzeczywistości istniały wątpliwości czy strona nabyła towar posiadający cechy towaru nowego, ale sąd ten ostatecznie uznał, że nie doszło w okolicznościach sprawy do wystawienia faktur pustych czy „fałszywych podmiotowo” m.in. z tego powodu, że dostawa maszyn i urządzeń wskazanych w zakwestionowanych fakturach nastąpiła. Stąd i powołanie się na powyższy pogląd zawarty w wyroku WSA w G. z 20 lutego 2020r. w spr. (...) nie mogło posłużyć do wykazania, że doszło w sprawie oskarżonych A. B. i Z. L. do

zarzucanych w apelacji błędnych ustaleń faktycznych.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (SN I KR 197/74, OSNKW 1975, Nr 5, poz. 58). W realiach rozpoznawanej sprawy należy przyjąć, że prokurator w złożonej apelacji nie wykazał tego rodzaju uchybień, a nadto przedstawił argumenty które nie mogły przekonać co do tego, że oskarżone wystawiły i posłużyły się nierzetelnymi fakturami, których nierzetelność miała polegać – jak to ujęto w opisach czynów zarzucanych- na tym, że nie dokumentowały rzeczywistego przebiegu zdarzeń gospodarczych (które stwierdzały czynności, które faktycznie nie miały miejsca) pomiędzy (...) Z. L. (1) a (...) A. B. (1), przez co uszczuplono podatek VAT w łącznej kwocie 120.501,00zł. Natomiast „ukrycie” udziału w procesie budowlanym hali osoby powiązanej osobowo z A. B. (1) tj. pełnomocnika

<p>(...)u M. B. (4), stanowiło inną okoliczność niż wymieniona w zarzutach postawionych w tej sprawie oskarżonym, bo mającą istotny wpływ na uzyskanie wsparcia finansowego w postaci dotacji, ale za to A. B. (1) została już prawomocnie skazana w spr. (...) SO w E. za czyn z art. 286§1kk w zb. z art.294§1kk Nie wskazano też wyraźnie w opisie czynów zarzucanych, że Z. L. nie mogła być uznana za podatnika w rozumieniu art. 15 ust. 1 ustawy VAT i że z tego powodu wystawiane przez jej firmę faktury były nierzetelne, przy czym w świetle powyższych rozważań i zgromadzonego materiału dowodowego, z którego sąd mógł skorzystać, i taka okoliczność nie została wykazana.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uchylenie orzeczenia w całości co do obu oskarżonych i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Elblągu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutu i argumentów z apelacji Prokuratora</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Cały zaskarżony wyrok	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutu i argumentów z apelacji Prokuratora	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt. II	Konsekwencją nieuwzględnienia apelacji wniesionej wyłącznie przez Prokuratora od wyroku, którym uniewinnione obie oskarżone od zarzucanych im czynów, jest obciążenie kosztami procesu za postępowanie odwoławcze Skarbu Państwa (art. 636§1kpk).

7. PODPIS